

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové Řehákové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: V. P., zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému : Úřad průmyslového vlastnictví se sídlem Praha 8, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1.9.2009, zn. sp. O – 432470,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1.9.2009, zn. sp. O – 432470, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6.800 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též předseda Úřadu nebo žalovaný) ze dne 1.9.2009, zn. sp. O-432470, kterým bylo žalobci k jeho podání, doručenému Úřadu průmyslného vlastnictví (dále jen Úřad) dne 10.8.2009 a označenému jako odvolání proti rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 25.6.2009 (dále též prvoinstanční správní rozhodnutí), sděleno, že nesouhlasí s názorem žalobce, že poučení v prvostupňovém správním rozhodnutí bylo nesprávné, kdy žalobce tvrdil, že podle § 81 odst. 1 správního řádu je odvolání přípustné proti každému rozhodnutí vydanému ve správním řízení. K tomu předseda Úřadu poukázal na ust. § 100 odst. 2 věta poslední zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), kde se uvádí, že o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. V daném případě se jednalo o rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 23.10.2008, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Úřadu a předmětné rozhodnutí o prohlášení napadené

ochranné známky za neplatnou bylo potvrzeno. Z tohoto důvodu rozhodoval i o žádosti o obnovu předseda Úřadu, a byť tak činil v rámci prvostupňového rozhodnutí, je v tomto případě modifikován devolutivní účinek odvolání, neboť předseda Úřadu je podle ustanovení § 152 odst. 2 správního řádu zároveň oprávněn rozhodovat jako jediný o rozkladu, čímž by vznikla situace, kdy by musel rozhodovat o svém vlastním rozhodnutí. Tím by byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, nehledě k možné důvodné námitce svého vyloučení z důvodu rozhodování v prvním stupni. Vzhledem k tomu, že nad předsedou Úřadu již žádný hierarchicky vyšší stupeň neexistuje, nelze se proti jeho rozhodnutí dále odvolat. Dále se předseda Úřadu ve sdělení vyjádřil k tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu tak, že účastníkem dodatečně předložené důkazy byly v rozhodnutí o rozkladu odmítnuty nikoliv s poukazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, jak žalobce uvádí, nýbrž s odkazem na § 42 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen zákon o ochranných známkách), který je ve vztahu ke správnímu řádu zákonem speciálním. Předseda Úřadu dále rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, že se o existenci dokladů pocházejících z roku 1996 dozvěděl od třetí osoby až letošního roku (a proto je nemohl dříve uplatnit), neboť se jednalo mimo jiné o příjmový doklad vystavený na jméno vlastníka napadené ochranné známky (tj. zmíněného účastníka řízení). Tento je mohl minimálně navrhnout jako důkazní materiály již v průběhu řízení, neboť o jejich existenci musel bezpochyby vědět, byť je neměl fyzicky v držení.

Žalobce v podané žalobě předně uvedl, že dne 8.4.2009 podal u Úřadu žádost o obnovu řízení ve smyslu § 100 písm. a) správního řádu, kterou předseda Úřadu prvoinstačním rozhodnutím zamítl a v poučení zcela nesprávně uvedl, že se proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy nelze odvolat. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce přesto proti citovanému rozhodnutí podal odvolání. Předseda Úřadu pak dne 1.9.2009, zn. sp. O-432470 vydal rozhodnutí, kterým odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy fakticky nevyhověl. Podle žalobce napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení a obsahuje takové formální vady, které jej činí nepřezkoumatelným, tedy nezákonným.

Žalobce konkrétně namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí v rozporu s § 100 odst. 6 správního řádu absentovalo správné poučení o opravných prostředcích, neboť tam bylo chybně uvedeno „Proti tomuto rozhodnutí se nelze ve smyslu § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. dále odvolat“. Vzhledem k tomu podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce ve smyslu § 83 odst. 2 správního řádu odvolání, ve kterém mimo jiné zdůvodnil přípustnost odvolání. Žalobce vycházel především ze skutečnosti, že žádost o obnovu řízení podával u správního orgánu, který rozhodoval ve věci v posledním stupni s tím, že v případě rozhodování o žádosti o povolení obnovy řízení rozhoduje tento správní orgán jako správní orgán I. stupně. Nejedná se tedy o rozhodování odvolacího správního orgánu, který by o podané žádosti rozhodoval jako správní orgán II. stupně v rámci dvojinstančnosti správního řízení. V případě řízení podle § 100 správního řádu, zamítne-li správní orgán žádost o povolení obnovy řízení, činí toto jako správní orgán I. stupně a ve smyslu § 100 odst. 6 věta poslední správního řádu je proti takovému zamítavému rozhodnutí přípustné odvolání. Žalovaný vydal prvoinstační rozhodnutí, ve kterém tedy mimo jiné uvedl, že se proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení nelze odvolat. Podle žalobce žalovaný vyřídil jím podané odvolání v rozporu se zákonem a to proto, že žalovaný zcela zjevně nezákonně vybočil z ustanovení správního řádu, když jím podané odvolání vyřídil pouze vyhotovením přípisu, kterým žalobci fakticky oznamuje, že se jím podaným odvoláním proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy řízení nebude již nadále zabývat, ačkoliv takovýto způsob vyřízení odvolání, resp. jakéhokoliv podání ve smyslu § 37 správního řádu, správní řád neumožňuje. Správní orgán je oprávněn činit pouze takové úkony, ke kterým je zákonem

přímo zmocněn. To vyplývá z článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Vyřízení odvolání podaného žalobcem pouze jakýmsi přípisem je v rozporu nejen s ustanoveními správního řádu, ale i s ústavními předpisy. Žalobce měl za to, že žalovaný i v případě, kdy by shledal, že žalobcem podané odvolání je nepřijatelné, je povinen vydat rozhodnutí o zamítnutí odvolání, což neučinil, tedy nevydal rozhodnutí s formálními náležitostmi dle § 68 správního řádu a žalobce tímto nezákonným postupem zkrátil na jeho právu na spravedlivý proces. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ve věci sp. zn. 2Azs 17/2008, podle kterého „rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. je třeba chápat v materiálním slova smyslu. V tomto smyslu je rozhodnutím jakýmkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení. Pokud řízení ve věci ukončil žalovaný přípisem, mohlo by se jednat o rozhodnutí v materiálním slova smyslu“, s tím že je k podání aktivně legitimován.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1.9.2009 zn. sp. O-432470 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu jednání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce byl vlastníkem ochranné známky O- 432470 ve znění „EDILKAMIN“, která byla na návrh obchodní firmy EDILKAMIN – CZ s.r.o. prohlášena za neplatnou podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách. Uvedené rozhodnutí bylo v řízení o rozkladu dne 23.10.2008 žalovaným potvrzeno. Dne 8. 4. 2009 podal žalobce žádost o obnovu řízení. Jeho žádost byla rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 25.6.2009 zamítnuta, neboť nebyly splněny podmínky podle správního řádu. Toto rozhodnutí obsahovalo všechny náležitosti předpokládané správním řádem včetně poučení o opravném prostředku. O žádosti o obnovu řízení (dále též žádost) rozhodoval předseda Úřadu jako správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Jakkoli rozhodnutí jímž se povoluje či nepovoluje obnova řízení má zpravidla povahu prvoinstančního rozhodnutí, pokud rozhodoval vedoucí ústředního orgánu státní správy, není další opravný prostředek funkčně možný. V souladu s nálezem Ústavního soudu IV. ÚS 366/96 je však proti takovému rozhodnutí možná správní žaloba. Tato správní žaloba podána nebyla a žalobce proti rozhodnutí podal opravný prostředek.

Žádost o obnovu řízení byla zamítnuta rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 25.6.2009, doručenému zástupci žalobce dne 26.6.2009. Žalobce přes poučení, že odvolání proti tomuto rozhodnutí není možné, podal odvolání (Úřadu doručeno dne 10.8.2009). Pokud by se jednalo o odvolání ve smyslu správního řádu, je lhůta k jeho podání stanovena na 15 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Pokud by se jednalo o rozklad ve smyslu zákona o ochranných známkách, je lhůta stanovena na jeden měsíc. Na podané odvolání žalovaný reagoval dne 1.9.2009 přípisem, v němž bylo podateli vysvětleno, proč není možné proti rozhodnutí předsedy Úřadu, vydanému v prvním stupni řízení, podat opravný prostředek a že nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Tento přípis z 1.9.2009 však nemá povahu správního rozhodnutí, ale jiného správního úkonu ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu. Na okraj žalovaný uvedl, že proti rozhodnutí Úřadu věcech ochranných známek se podává rozklad, o němž zákon o ochranných známkách stanoví, že je podán až poté, co je zaplacen odpovídající správní poplatek. Pokud s rozkladem správní poplatek zaplacen není, platí, že rozklad není podán a k nepodané žádosti není možné vydat správní rozhodnutí. Podání, jež je předmětem soudního řízení v této věci, bylo soudu doručeno dne 2.11.2009. Pokud bylo toto podání reakcí na přípis z 1.9.2009, je zřejmé, že proti obecnému sdělení správního orgánu žalobu podat nelze, že tento přípis není vrchnostenským aktem, jímž by mohlo být zasazeno do práv jakéhokoliv subjektu a že jeho

zrušením nemůže dojít k nápravě skutečností, že odvolání proti rozhodnutí předsedy Úřadu, byť toto rozhodnutí bylo vydáno jako rozhodnutí prvoinstanční, podat nelze. Pokud je žaloba podána proti rozhodnutí předsedy úřadu ze dne 25.6.2009, pak žaloba nebyla ve smyslu § 72 s.ř.s. podána v předepsané lhůtě a žalobu je nutno z tohoto důvodu zamítnout. V petitu žalobce na straně jedné požaduje zrušit rozhodnutí ze dne 1.9.2009, pod bodem III. žaloby však uvedený přípis označil za sdělení o tom, že se Úřad jeho odvoláním nebude zabývat. Žalobce rovněž nepožaduje vydání rozsudku, jímž by bylo Úřadu uloženo vydat rozhodnutí ve věci (žaloba na nečinnost). Ustanovení o přezkumu správního rozhodnutí vydaného vedoucím ústředního správního orgánu v prvním stupni ve stávajícím správním řádu, stejně jako ve správním řádu č. 71/1967 Sb. (dále jen správní řád z roku 1967), absentuje. Jak žalobce správně poukazuje, správní orgán může činit pouze to, co mu zákon dovoluje a může tak činit pouze správní orgán, který je k dané správní činnosti, zmocněn. S ohledem na absenci ustanovení, kdo je oprávněn rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy, je nutno konstatovat, že takovýto správní orgán není, resp. že žádný ze správních orgánů není věcně či funkčně pověřen přezkumem rozhodnutí vydaných vedoucím ústředního orgánu státní správy. Protože takový orgán, který by rozhodl o odvolání kladně či záporně, není, nemůže si toto postavení přisvojovat ani Úřad či kterýkoli z funkcionářů Úřadu, neboť takové rozhodnutí by bylo ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu nicotné. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 4 odst. 2 správního řádu v rozhodném znění správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Podle ust. § 68 téhož zákona (1) rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. (2) Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. (3) V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. (4) Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví. (5) V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. (6) Pokud odvolání nemá odkladný účinek, musí být tato skutečnost v poučení uvedena. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ust. § 100 odst. 2, 6 téhož zákona (2) účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne,

kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. (6) Žádosti o obnovu řízení se přiznává odkladný účinek, jestliže hrozí vážná újma účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona. Rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

Podle ust. § 178 odst. 2 téhož zákona nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, určí se podle tohoto odstavce. Podle věty poslední tohoto zákonného ustanovení nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu.

Podle ust. § 45 odst. 1, 2 téhož zákona (1) nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád, s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o ověřování úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, o ochraně proti nečinnosti, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se. (2) Proti pravomocnému rozhodnutí Úřadu je přípustná žaloba proti rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu.

Soud se předně zabýval otázkou, zda sdělení žalovaného ze dne 1.9.2009, zn. sp. O-432470, které žalobce napadl podanou žalobou, je rozhodnutím o oprávněném prostředku žalobce či nikoliv. Vyšel přitom z již ustálené judikatury správních soudů, Ústavního soudu a odborné literatury, podle nich se pojem „rozhodnutí“ považuje za označení technické, ke kterému je třeba přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy, přípisy či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí, mohou být za určitých okolností posuzovány jako materiální rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s.ř.s. (např. III ÚS 542/09, rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 147/2005, rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 2Azs 17/2008 či sp. zn. 8As 47/2005 a jiné). V některých případech Nevyšší správní soud (dále jen NSS) naproti tomu dovodil, že sdělení či přípis nepřestavuje rozhodnutí v materiálním slova smyslu dle § 65 odst. 1 s.ř.s. a to zejména tam, kde se jednalo o pouhé informační sdělení, vyrozumění či přípis správního orgánu, které žádným způsobem nezasahovali do právní sféry účastníka (např. rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6Ads 84/2005). Dále soud přihlížel k rozhodnutí rozšířených senátů ve věci sp. zn. 6A 25/2002 a sp. zn. 8As 47/2005.

Podle obsahu spisového materiálu v projednávané věci, rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 25.6.2009, žalobou napadeného rozhodnutí (sdělení předsedy Úřadu ze dne 1.9.2009) a písemného vyjádření k podané žalobě, podal žalobce ve věci rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 23.10.2008, o zamítnutí rozkladu a o potvrzení rozhodnutí Úřadu ze dne 13.11.2007, o prohlášení ochranné známky č. 281600 ve znění „EDILKAMIN“ za neplatnou, žádost o obnovu řízení, o které předseda Úřadu rozhodl dne 25.6.2009 zn. sp. O-432470, č.j. O-432470/19947/2009/ÚPV (prvoinstanční správní rozhodnutí) tak, že „žádost o obnovu řízení se v důsledku nesplnění podmínek uvedených v ust. § 100 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů zamítá“. V poučení pro účastníky řízení předseda Úřadu v provinstančním rozhodnutí uvedl „Proti tomuto rozhodnutí se nelze ve smyslu ustanovení §

91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. dále odvolat“. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 26.6.2009.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání ze dne 5.8.2009, doručeno Úřadu dne 10.8.2009.

O odvolání rozhodl předseda Úřadu žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím – sdělením - ze dne 1.9.2009, zn. sp. O 432 470. V něm vyjádřil svůj nesouhlas s názorem žalobce na nedostatek řádného poučení provinstančního správního rozhodnutí. Uvedl, že o žádosti o obnovu řízení rozhodoval předseda Úřadu, a byť tak činil v rámci prvostupňového rozhodnutí, je v tomto případě modifikován devolutivní účinek odvolání, neboť předseda Úřadu podle § 152 odst. 2 správního řádu je zároveň oprávněn rozhodovat jako jediný o rozkladu, čímž by vznikla situace, kdy by musel rozhodovat o svém vlastním rozhodnutí. Tím by byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, nehledě k možné důvodné námitce svého vyloučení z důvodu rozhodování v prvním stupni. Vzhledem k tomu, že nad předsedou Úřadu již žádný hierarchisticky vyšší stupeň neexistuje, nelze se proti jeho rozhodnutí dále odvolat. Dále se žalovaný vyjádřil k tvrzené nezákonnosti prvoinstančního rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení tak, že žalobcem dodatečně předložené důkazy byly v rozhodnutí o rozkladu odmítnuty nikoliv s poukazem na § 82 odst. 4 správního řádu, jak žalobce uvádí, nýbrž s odkazem na § 42 odst. 3 zákona o ochranných známkách, který je ve vztahu ke správnímu řádu zákonem speciálním. Dále žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobce, že se o existenci dokladů pocházejících z roku 1996 dozvěděl od třetí osoby až letošního roku a proto je nemohl dříve uplatnit, neboť se jednalo mimo jiné o příjmový doklad vystavený na jméno vlastníka napadené ochranné známky (tj. zmíněného účastníka řízení) a tento je mohl minimálně navrhnout jako důkazní materiály již v průběhu prvostupňového řízení, neboť o jejich existenci musel bezpochyby vědět, byť by je neměl fyzicky v držení.

Proti tomuto rozhodnutí předsedy Úřadu – sdělení ze dne 1.9.2009 – podal žalobce dne 30.10.2009 správní žalobu v nyní projednávané věci.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný „rozhodoval“ o opravném prostředku žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí toliko „sdělením“, ve kterém se odmítl zabývat opravným prostředkem žalobce (odvoláním) z důvodů ve sdělení uvedených, ačkoli ust. § 100 odst. 6 věta poslední správního řádu umožňuje podat proti rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, odvolání. Neobstojí tak obrana předsedy Úřadu, že je v tomto případě modifikován devolutivní účinek odvolání s tím, že předseda Úřadu je podle § 152 odst. 2 správního řádu zároveň oprávněn rozhodovat jako jediný o rozkladu, čímž by vznikla situace, kdy by musel rozhodovat o svém vlastním rozhodnutí, a tím by byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, nehledě k možné důvodné námitce svého vyloučení z důvodu rozhodování v prvním stupni, když nad předsedou Úřadu již žádný hierarchisticky vyšší stupeň neexistuje a nelze se proti jeho rozhodnutí dále odvolat. Je tomu tak proto, že podle ust. § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení o ochranných známkách správní řád s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o ověřování úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, o ochraně proti nečinnosti, dále z ustanovení o zvlátnostech řízení o rozkladu, ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Vzhledem k tomu, že ustanovení citovaného § 45 odst. 1 ve výjimkách nezahrnuje ust. § 100 („Obnova řízení a nové rozhodnutí „) ani ust. § 178 odst. 2 správního řádu, a zákon o ochranných známkách v ust. § 41 až § 45 „Obecná ustanovení o řízení před Úřadem“ nestanoví jinak, bylo namístě, aby předseda Úřadu rozhodoval o opravném prostředku žalobce postupem podle § 178 odst. 2 věta poslední správního řádu jako „vedoucí příslušného ústředního správního orgánu“, kterým je u Úřadu průmyslového vlastnictví právě jeho předseda. Je přitom nerozhodné, že by

předseda Úřadu rozhodoval o svém vlastním rozhodnutí, neboť nelze vyloučit, že po podání opravného prostředku předseda Úřadu rozhodne jinak, tím spíše, že při rozhodování bere v úvahu nejen argumentaci uplatněnou v podaném opravném prostředku, ale i stanovisko rozkladové komise. Dále soud uvádí, že předseda Úřadu při vydání prvoinstančního správního rozhodnutí postupoval v rozporu s ust. § 100 odst. 6 správního řádu, neboť v něm nesprávně poučil žalobce o nemožnosti podat opravný prostředek, byť správní řád v citovaném ust. § 100 odst. 6 věta poslední uvádí „rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí – sdělení – uvádí důvody, proč se opravným prostředkem žalobce zabývat nechce, současně se však, byť stručně, vyjadřuje k žádosti o obnovu řízení, tj. k věci samé. Podle stanoviska soudu tak, žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím o opravném prostředku žalobce materiálně rozhodl. Jeho rozhodnutí však nemá náležitosti dané ust. § 68 správního řádu a není v něm argumentace k námitkám v opravném prostředku uvedeným. Rozhodnutí žalovaného je tak stíženou vadou řízení a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na základě uvedeného soud nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí (sdělení) za jiný správní úkon ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, jak uvádí žalovaný tvrdí v písemném vyjádření k žalobě.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí (sdělení) je vrchnostenským aktem, jímž byl zasaženo do práv žalobce, aby bylo o jeho opravném prostředku proti zamítnutí žádosti o obnovu řízení žalovaným rozhodnuto. K tomu soud poukazuje na ustálenou judikaturu NSS a Ústavního soudu (např. III ÚS 542/09), podle které „s ohledem na požadavek účinné ochrany práv fyzických a právnických osob v situaci, kdy obsah převládne nad formou, bude přezkoumán i akt formálně označený za akt jiný. Tento přístup je ve prospěch fyzické či právnické osoby ospravedlněn požadavkem kontroly a předvídatelnosti činnosti veřejné správy; jinak by se veřejná správa mohla jednoduše vyhnout přezkumu svých úkonů tím, že by akt určitého typu formálně označila za akt jiný, typicky tedy takového typu, u kterého není soudní přezkum možný“.

Podle stanoviska soudu bylo poučení předsedy Úřadu v prvoinstančním správním rozhodnutí podle § 91 odst. 1 správního řádu v rozporu s ust. § 100 odst. 6 věta poslední téhož zákona. V řízení o obnově je povinen předseda Úřadu vydat rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, byť rozhodoval jako správní orgán prvního stupně.

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů postupem podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm na žalovaném bude, aby vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) o opravném prostředku žalobce rozhodl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady soudní řízení a to náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, náklady právního zastoupení za 2x hlavní úkon po 2 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky. 177/1996 Sb. ve znění účinném k 31.12.2012) a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), tedy celkem 6 800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.